

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 31Csp/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122499477
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Skubáková
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2023:6122499477.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Trnava sudkyňou JUDr. Katarínou Skubákovou v právnej veci sporu žalobcu: BENCONT COLLECTION, a.s., IČO: 47 967 692, Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, zastúpený: KOVAL & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Komenského 3, Banská Bystrica, IČO: 36648892, proti žalovanej: X. N., narodená X.X.XXXX, bytom L. XXX, o zaplatenie sumy 4.622,67 eura s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

I. Žaloba sa z a m i e t a.

II. Žalovaná m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou doručenu Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 12.12.2022, postúpenou tunajšiemu súdu dňa 29.3.2023, domáhal (po späťvzati žaloby v časti o zaplatenie 890,- eur s príslušenstvom v upomínacom konaní ešte pred doručením žaloby žalovanej) vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu istinu 4.622,67 eura, úrok 333,86 eura a úrok z omeškania 5,05% ročne zo sumy 4.622,67 eura od 17.5.2018 do zaplatenia.

2. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (Poštová banka, a.s.) ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 02.07.2012 Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie peňažných prostriedkov zo strany právneho predchodcu žalobcu v celkovej výške 6.200,- eura v prospech žalovanej. Žalovaná sa podľa Zmluvy zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť dohodnuté úroky podľa Zmluvy. Právny predchodca žalobcu si svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce mu z platne uzavretej Zmluvy splnil riadne a včas a žalovanej dňa 02.07.2012 poskytol prevodom na účet finančné prostriedky vo výške 6.200,- eura. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce z platne uzavretej Zmluvy riadne a včas nespĺnila, právny predchodca žalobcu po predchádzajúcej výzve v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, vyhlásil predčasnú splatnosť úveru v zmysle Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery ku dňu 21.05.2015. Výzva na úhradu dlžnej (Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti) sumy je písomnou výzvou banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Žalovaná si ani napriek výzve zo strany žalobcu svoj záväzok do dnešného dňa nespĺnila. Medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bolo dojednané uznanie dlhu, uzatvorené v zmysle § 558 OZ. Súčasťou uznania dlhu je vyhlásenie žalovanej, ktorá svoj záväzok voči veriteľovi v celom rozsahu uznala čo do jeho výšky, ako aj do právneho dôvodu. V zmysle Obchodných podmienok, ak sa úver stane predčasne splatným, žalobca je naďalej oprávnený úročiť nesplatenú istinu úveru úrokom dojednaným v Zmluve. Zmluvnými stranami bola dojednaná úroková sadzba vo výške 19% ročne. Žalobca si od žalovanej zároveň nárokuje úhradu zákonného úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne od dátumu poslednej platby vykonanej žalovanou.

3. Okresný súd Banská Bystrica žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu, ktorý bol zrušený na základe odporu podaného žalovanou. Žalovaná v odpore nesúhlasila so žalobou a žiadala ju zamietnuť. Namietala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, keď žalobca síce k prílohu zmluvu o postúpení pohľadávok medzi Poštovou bankou, a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, avšak z predloženej zmluvy nebolo preukázané, že predmetnou zmluvou bola postúpená aj pohľadávka voči nej. Taktiež namietala premlčanie nároku, keď k zosplatneniu úveru došlo dňa 21.05.2015. Premlčacia doba začala plynúť dňa 22.05.2015 a uplynula dňa 22.05.2018. Žalobca podal návrh na súd dňa 12.12.2022, tj. až po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Žalobca k návrhu na vydanie platobného rozkazu priložil prílohu, a to „Návratka - uznanie dlhu“ zo dňa 30.06.2015, pričom z toho (s poukazom na ust. § 110 ods. 1 v spojení s § 558 Občianskeho zákonníka) odvodzoval, že jeho právo sa premlčuje až za 10 rokov odo dňa, kedy k uznaniu dlhu došlo. Uznanie dlhu je však neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to z toho dôvodu, že ide o právny úkon, ktorý obchádza zákon a prieči sa dobrým mravom, pretože vychádza z nekalej obchodnej praxe žalobcu, resp. jeho právneho predchodcu, a odporuje predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predmetná listina bola totiž iba prílohou k návrhu právneho predchodcu žalobou zo dňa 28.05.2015: "predžalobná výzva". Predmetnou výzvou ju právny predchodca žalobcu upozornil, že má poslednú možnosť na zaplatenie dlhu do 5 dní, inak pristúpi k riešeniu tejto vecí súdnou cestou a podá návrh na vykonanie exekúcie. Prílohou tejto výzvy bola „Návratka - uznanie dlhu“, ktorá bola pritom celá vyplnená, doplniť mala len dátum, podpis a kontaktné údaje. Keďže sa zľakla exekúcie, pričom ju tlačil čas, keďže vo výzve bola daná lehota len 5 dní, zatelefonovala do Poštovej banky, a. s., že chce zaplatiť dlh na splátky, keďže nemá toľko peňazí, kde jej bolo povedané, že má poslať naspäť aspoň návratku, aby to nevyzeralo, že ich výzvu ignoruje, a potom sa dohodnúť na splátkach. Vyplnila a podpísala návratku, pričom je podľa jej názoru nepochybné, že účelom, ktorý právny predchodca žalobcu predložením návratky na podpis sledoval, bolo prelomenie účinku premlčania predĺžením premlčacej doby na 10 rokov (§ 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Má za to, že žalobca zneužil jej slabšie postavenie ako spotrebiteľa a neznalosť právnych predpisov a pripravil si tak pre seba nedôvodnú výhodu spočívajúcu v predĺžení premlčacej doby na jej úkor. Pri podpise danej listiny bola pod nátlakom, keďže zo sprievodného listu vyplývalo, že má len 5 dní na zaplatenie celého dlhu. Vzhľadom na vyššie uvedené, ako aj s poukazom na to, že právny predchodca žalobcu mal vopred pripravené znenie návratky - uznanie dlhu, je zrejmé, že takéto konanie je konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Právny predchodca žalobou pod hrozbou súdneho konania a exekúcie vlastne dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď ona nemala vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Je evidentné, že úmyslom žalobcu bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti žalovanej ako

spotrebiteľa. Takéto konanie možno považovať za nekalú obchodnú prax v zmysle § 8 ods. 4 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pričom takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom žalobca postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Vzhľadom na vyššie uvedené, uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatná, má za to, že v predmetnej veci je potrebné vychádzať zo zákonnej trojročnej premlčacej doby.

V prípade, že by sa súd s uvedenou argumentáciou o neplatnosti uznania dlhu nestotožnil, má za to, že by išlo o uznanie dlhu, ktorý v čase tohto uznania čiastočne neexistoval, a to v časti úrokov, poplatkov a z časti zaplatenej istiny. Uznaním dlhu sa zakladá právna domnienka, že dlh v čase jeho uznania existoval, ktorá je však vyvrátiteľná dôkazom opaku. V danom prípade poskytnutý úver na základe zmluvy o úvere sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a teda možno dospieť k záveru, že skutočný dlh, ktorý mohol v čase uznania existovať, mohol predstavovať maximálne sumu poskytnutého úveru, tj. 6.200,- eur, zníženú o zaplatené splátky v celkovej sume 3.813,42 eura, tj. v čase uznania dlhu existoval iba dlh vo výške 2.386,58 eura. Žalovaná by tak zjavne uznala zčasti neexistujúci dlh. Žalobca, resp. jeho právny predchodca, ako profesionál v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov, si musel byť vedomý toho, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, a teda nemá nárok na celú dlžnú sumu, ktorú si podľa svojich neoprávnených výpočtov uviedol do vopred pripravenej listiny: Návratka - uznanie dlhu.

Žalovaná zaplatila na úver doposiaľ (v splátkach) celkom sumu vo výške 4.703,42 eura, pričom namietla započítanie jednotlivých zaplatených splátok úveru, keď žalobca jednotlivé splátky započítaval na poplatky a úroky, pričom uvedené platby, mali byť započítané najprv na istinu.

Predmetná zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov, pretože neobsahuje obligatórne náležitosti, konkrétne údaj o celkovej čiastke úveru, ktorú ako spotrebiteľ mala zaplatiť, ktorý údaj by bol vypočítaný

na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lebo pri výške mesačnej splátky 154,07 eura a 72 dohodnutých mesačných splátok predstavuje celková čiastka úveru sumu 11.093,04 eura (72 x 154,07 eura). V zmluve je však uvedený údaj o celkovej čiastke úveru ako súčet celkovej výšky nákladov 4.229,95 eura a výšky úveru 6.200,- eur (tj. spolu 10.429,95 eura). Uzatvorená zmluva o úvere tak neobsahuje základnú náležitosť - celkovú čiastku, ktorú ako spotrebiteľ mala zaplatiť, resp. tento číselný údaj uvedený v zmluve o úvere nie je správny. Údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je pritom práve tým údajom, ktorého neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. V zmluve sa tiež nenachádza výška poplatku za poistenie a ani výška splátky bez predmetného poplatku, a teda pre spotrebiteľa nie je takýto údaj určiteľný a transparentný. Keďže zmluva obsahuje nesprávny údaj o celkových nákladoch spojených so zaplatením úveru, ktorý bol zohľadnený pri výpočte RPMN, má to za následok, že zmluva obsahuje aj nesprávny údaj o RPMN.

4. Vo vyjadrení k odporu žalobca uviedol, že nesúhlasí so skutočnosťami a tvrdeniami v odpore. Žalovaná uvádza množstvo všeobecných formulácií, odkazy na rozhodnutia súdov a popiera už žalobcom preukázané skutočnosti, či sa snaží vyhnúť svojej povinnosti uhradiť žalobcovi uplatnený nárok. K namietanej aktívnej vecnej legitímácii predložil Zmluvu o postúpení pohľadávok spolu s prílohou, ktorou nadobudol pohľadávku voči žalovanej. K uznaniu dlhu uviedol, že žalovaná sa snaží spochybniť platnosť svojho uznania dlhu prostredníctvom všeobecných a nekonkrétnych formulácií s odkazom na údajné neprímerané podmienky, či údajný rozpor s dobrými mravmi. Uznanie dlhu dobrovoľne podpísala a sama ho odoslala právneho predchodcovi žalobcu. Nie je preto pravdivé jej tvrdenie žalovanej, že právny predchodca žalobcu vytváral akýkoľvek nátlak na ňu. Žalovaná sa snaží všetkými možnými prostriedkami využiť svoje postavenie spotrebiteľa k tomu, aby uplatnenú pohľadávku žalobcovi nemusela uhradiť, a to napriek tomu, že zo strany právneho predchodcu žalobcu bol žalovanej poskytnutý úver, ktorý žalovaná do dnešného dňa nesplatila. Žalobca tiež nesúhlasil s argumentáciou žalovanej ohľadne toho, že úver má byť bezúročný a bezpoplatkový. V zmluve sú uvedené všetky náležitosti stanovené Zákonom o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. V úverovej zmluve sú uvedené všetky predpoklady použité na výpočet RPMN. V prípade celkovej čiastky úveru zákon neuvádza, že celková čiastka úveru musí byť v úverovej zmluve vyjadrená číselne. Ako vyplýva z obsahu úverovej zmluvy, celková čiastka úveru bola zadefinovaná ako súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, čo podľa názoru žalobcu je v súlade s § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch platného a účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy. Žalovaná síce spochybňuje výšku RPMN, avšak neuvádza konkrétne dôvody, pre ktoré výšku RPMN považuje za nesprávnu. Žalobca zotrváva na tom, že výška RPMN uvedená v úverovej zmluve je správna. Úlohou súdov v spotrebiteľských sporoch je poskytnúť spravodlivú ochranu priemernému spotrebiteľovi a nie definovať spotrebiteľa ako jedinca bez rozumu. Taký postup orgánov ochrany práva by bol nielenže absolútne „nevýchovný“, paternalistický, ale aj absurdný a v rozpore so zásadou rovnosti, ktorá by mala v podstate platiť aj pre „privilegovaného“ spotrebiteľa.

5. Na výzvu súdu na doplnenie skutkových tvrdení, kedy bola výzva právneho predchodcu žalobcu na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 5.5.2015 doručená žalovanej, a akým spôsobom preveroval právny predchodca žalobcu schopnosť spotrebiteľky splácať úver, žalobca uviedol, že jeho právny predchodca preveroval schopnosť žalovanej splácať spotrebiteľský úver s odbornou starostlivosťou, keď deklarovaný príjem žalovanej zo zamestnania banka overila z externého nezávislého zdroja a akceptovala jej príjem vo výške 360,- eur. Súčasne banka mala k dispozícii kompletné informácie o úverových záväzkoch žalovanej zo spoločného registra bankových informácií. Žalovaná si uvádzala stav slobodná a 0 vyživovaných detí. Finančná analýza platná v tom čase bola vyhovujúca pre poskytnutie čerpaného úveru. Súčasne predložil výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ spolu s podacím hárkom, ktorý preukazuje jej odoslanie a výzvu na úhradu dlžnej sumy s doručenkou, podľa ktorej adresát neprevzal zásielku v odbernej lehote.

6. Súd vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 8.9.2023, a to v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu, ktorí neprítomnosť ospravedlnili a súhlasili s rozhodnutím bez ich prítomnosti. Vo veci vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov založených do spisu stranami, pričom keďže tieto boli stranám riadne doručené a neboli spochybnené, neoboznamoval ich osobitne na pojednávaní, s výnimkou posledného podania žalobcu obsahujúceho odpoveď na výzvu súdu.

7. Na pojednávaní žalovaná doplnila, že na ňu tlačili v čase, keď podpísala uznanie dlhu, vyvíjali na ňu nátlak, mala v tom čase dva úvery v Poštovej banke.

8. V konaní nebolo sporným, že žalovaná uzatvorila s predchodcom žalobcu zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 2.7.2012 (čo potvrdzuje Zmluva o úvere dostupná pôžička č.l. 46), na základe ktorej jej bol poskytnutý úver 6.200,- eur, že keďže riadne nesplácala splátky, bol jej predchodcom žalobcu zasielaný list o predčasnom zosplatnení dlhu, že žalovaná zaslala predchodcovi žalobcu uznanie dlhu v splatnej výške 6.020,15 eura, že dosiaľ uhradila na úver 4.703,42 eur. Sporná je vecná legitímácia žalobcu, platnosť uznania dlhu, premlčanie pohľadávky.

9. Predmetom konania je nárok žalobcu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súd vec posúdil podľa nasledovných ustanovení právnych predpisov.

10. Podľa § 290 CSP, spotrebiteľský spor je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou.

11. Podľa § 488 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o úvere (ďalej len „OZ“), záväzkovým vzťahom je právny vzťah, z ktorého veriteľovi vzniká právo na plnenie (pohľadávka) od dlžníka a dlžníkovi vzniká povinnosť splniť záväzok.

12. Podľa § 52 ods. 1 a 2 OZ, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (1) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. (2)

13. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

15. Podľa § 39 OZ, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

16. Podľa § 100 ods. 1 OZ, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

17. Podľa § 100 ods. 2 OZ, premlčujú sa všetky majetkové práva s výnimkou vlastníckeho práva. Tým nie je dotknuté ustanovenie § 105. Záložné práva sa nepremlčujú skôr, než zabezpečená pohľadávka.

18. Podľa § 101 OZ, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

19. Podľa § 130 OZ prvá veta, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti.

20. Podľa § 122 ods. 1, 2 OZ, lehota určená podľa dní začína sa dňom, ktorý nasleduje po udalosti, ktorá je rozhodujúca pre jej začiatok. Polovicou mesiaca sa rozumie pätnásť dní. (1) Koniec lehoty určenej podľa týždňov, mesiacov alebo rokov pripadá na deň, ktorý sa pomenovaním alebo číslom zhoduje s dňom, na ktorý pripadá udalosť, od ktorej sa lehota začína. Ak nie je takýto deň v poslednom mesiaci, pripadne koniec lehoty na jeho posledný deň.(2)

21. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

22. Podľa § 2 písm. d) ZoSÚ, na účely tohto zákona sa rozumie zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

23. Podľa § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18a) musí obsahovať tieto náležitosti: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

24. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

25. Podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. (1) S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené. (2)

26. Podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky), Práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a
a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a
b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

27. Podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy (ZOOS), predávajúci nesmie konať v rozpore s dobrými mravmi. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zákona rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so vžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody.

28. Podľa § 7 ods. 1,2 ZOOS, nekalé obchodné praktiky sú zakázané.(1) Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.(2)

29. Podľa § 7 ods. 4 ZOOS, za nekalú obchodnú praktiku sa považuje najmä klamlivé konanie a klamlivé opomenutie konania podľa § 8 a agresívna obchodná praktika podľa § 9. Zoznam obchodných praktík, ktoré sa za každých okolností považujú za nekalé, je v prílohe č. 1.

30. Podľa § 8 ods. 3, 4 ZOOS, obchodná praktika sa tiež považuje za klamlivú, ak opomenie podstatnú informáciu, ktorú priemerný spotrebiteľ potrebuje v závislosti od kontextu na to, aby urobil rozhodnutie o obchodnej transakcii, a tým zapríčiňuje alebo môže zapríčiniť, že priemerný spotrebiteľ urobí rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neurobil.(3) Za klamlivé opomenutie sa tiež považuje, ak predávajúci skrýva alebo poskytuje nejasným, nezrozumiteľným, viacvýznamovým alebo nevhodným spôsobom podstatné informácie uvedené v odseku 1, alebo neoznami obchodný účel

obchodnej praxi, ibaže je zrejmý z kontextu, pričom v dôsledku klamlivého opomenutia priemerný spotrebiteľ prijme rozhodnutie o obchodnej transakcii, ktoré by inak neprijal.

31. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu 87ac) ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu 87ad). Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

32. Právny vzťah založený predmetnou Zmluvou o spotrebiteľskom úvere je právnym vzťahom založeným spotrebiteľskou zmluvou a je nevyhnutné posudzovať aj podľa právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 a nasl. OZ, zákona č. 129/2010 Z.z., zákona č. 250/2007 Z.z.), keďže právny predchodca aktuálneho žalobcu pri uzatváraní Zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako dodávateľ (§ 52 ods. 3 OZ) s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ (§ 52 ods. 4 OZ), pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. V zmysle zásady *lex specialis derogat legi generali* má potom špeciálna právna úprava, ktorou je zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako i ustanovenie § 52 a nasl. OZ, prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je Obchodný zákonník, a je preto nevyhnutné predmetný právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy posudzovať podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch.

33. V prejednávanej veci dospel súd k záveru, že žalobca v konaní nie je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie, keď na neho neprešli práva a povinnosti pôvodného poskytovateľa úveru (Poštovej banky, a.s.), keďže pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.6.2018 (č.l. 71-75 s prílohou č.l. 76-81) nebola pohľadávka banky splatná (hoci bolo preukázané predloženou prílohou k Zmluve o postúpení, že predmetom postúpenia mala byť konkrétne aj pohľadávka právneho predchodcu žalobcu voči žalovanej, ktorú skutočnosť žalovaná namietala), keďže nedošlo k jej riadnemu zákonnému predčasnému zosplatneniu, ani k uplynutiu termínu konečnej splatnosti podľa Zmluvy (7.7.2018). Žalobca sa tak na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.6.2018 nestal nositeľom práv uplatňovaných touto žalobou, a preto žalobu súd musel zamietnuť.

34. Žalobca v konaní síce tvrdil, že vo veci úveru žalovanej došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti pohľadávky ku dňu 21.5.2015, avšak súd zistil, že dané predčasné zosplatnenie nebolo uskutočnené v súlade s ustanoveniami OZ, a preto ho nemožno považovať za platné (§ 39 OZ). Predpokladom predčasného zosplatnenia úveru v prípade omeškania spotrebiteľa s úhradou jednotlivých splátok je dodržanie ustanovenia § 53 ods. 9 OZ, a teda spotrebiteľ musí byť v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením upozornený na uplatnenie tohto práva. Uvedené upozornenie a lehota 15 dní slúžia na ochranu spotrebiteľa v tom smere, že má možnosť zabrániť predčasnemu zosplatneniu jeho dlhu, ktoré má pre neho závažné dôsledky, tým, že omeškanú splátku v danej lehote uhradí. V prejednávanej veci nebolo zo strany žalobcu preukázané, že by podmienky zosplatnenia v zmysle OZ boli dodržané. Žalobca na preukázanie uskutočnenia výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ predložil výzvu zo dňa 4.5.2015 (č.l. 25), ktorou upozornil žalovanú na existenciu pohľadávky po splatnosti viac ako 3 mesiace, s poučením, že ak v lehote 15 dní od doručenia výzvy túto neuhradí, banka je oprávnená úver predčasne zosplatniť. Z listu je zrejmé, že bol podaný na poštu dňa 5.5.2015, čo preukazuje i podací hárok č.l. 94. Žalobca však v konaní netvrdil (a to ani na výzvu súdu) žiaden konkrétny deň, kedy mala byť predmetná výzva žalovanej

doručená. Z fotokópie základy z doručovania, pripojenej k výzve v žalobe (č.l. 26) vyplýva, že zásielka sa vrátila predchodcovi žalobcu ako nedoručená dňa 28.5.2015 z dôvodu neprevzatia v odbernej lehote žalovanou. Podľa bodu 3.4. Všeobecných obchodných podmienok predložených žalobcom (č.l. 32) „Pri doručovaní písomností v poštovom styku sa písomnosti považujú za doručené v tuzemsku tretí deň po ich odoslaní, ak nie je preukázaný skorší termín doručenia, a to aj vtedy, ak sa adresát o tejto skutočnosti nedozvie alebo sa zásielka vráti ako nedoručená.“ V zmysle uvedeného možno považovať predmetnú výzvu žalobcu za doručenú žalovanej dňa 8.5.2015 (tretí deň po odoslaní). Lehota 15 dní vyžadovaná obligatórne ustanovením § 53 ods. 9 OZ (až po uplynutí ktorej bolo možné úver predčasne zosplatiť) potom uplynula dňa 23.5.2015. Predchodca žalobcu však pristúpil k predčasnému zosplateniu už dňa 21.5.2015 (výzva na úhradu dlžnej sumy č.l. 45), t.j. ešte pred uplynutím zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 9 OZ. Z uvedeného dôvodu, keďže neboli dodržané predpoklady zákonného zosplatenia pohľadávky voči spotrebiteľovi, nemôže byť predmetné predčasné zosplatenie považované za platné.

35. S poukazom na vyššie uvedené tak k platnému predčasnému zosplateniu úveru neprišlo dôvodu, že nebolo preukázateľne uskutočnené v súlade s § 565 a § 53 ods. 9 OZ, čo zakladá neplatnosť predčasného zosplatenia v zmysle § 39 OZ.

36. Podmienkou platného postúpenia pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 17 ZoSÚ pritom je, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred týmto termínom. Na druhej strane, postúpenie pohľadávky v rozpore s citovaným ustanovením má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky z úverovej zmluvy, z ktorého dôvodu nemôže byť aktuálny žalobca v spore aktívne vecne legitimovaný.

37. Pohľadávka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere bola postúpená zmluvou zo dňa 20.6.2018, t.j. pred termínom konečnej splatnosti úveru (7.7.2018) a bez toho, aby sa stala splatnou pred termínom postúpenia, a preto nebola preukázaná výnimka zo zákazu prevodu práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu pred termínom jeho konečnej splatnosti upraveného v § 17 ZoSÚ. Súčasne neboli splnené ani predpoklady zákonného postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách (ktorý sa na vec vzťahuje vzhľadom na charakter pôvodného veriteľa), keďže predchodca žalobcu ako banka nepostupoval záväzok voči žalovanej, ktorý by bol splatný, a s ktorým by bola žalovaná ešte navyše 90 dní po písomnej výzve banky (uskutočnenej po zosplatení, resp. splatnosti celej pohľadávky) v omeškaní, a preto ani v zmysle uvedeného nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Žalobca tak nepreukázal predpoklady pre platné postúpenie práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda ani predpoklady pre nadobudnutie týchto práv, čím mu v konaní chýba aktívna vecná legitimácia.

38. Vzhľadom na vyššie uvedený nedostatok aktívnej vecnej legitimácie aktuálneho žalobcu v konaní súd žalobu vo výroku I. rozsudku zamietol.

39. Súd podporne poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 6Co/215/2019 zo dňa 16.06.2020, v ktorom odvolací súd uviedol, že „zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že oznámenie o zosplatení nie je možné stotožňovať s upozornením veriteľa na možnosť zosplatiť úver v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Podľa obsahu vyššie uvedenej listiny jednoznačne ide už o využitie práva podľa § 565 OZ, t. j. práva žiadať zaplatenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok a keďže využitiu tohto práva nepredchádzalo upozornenie spotrebiteľa na možnosť uplatniť toto právo v lehote nie kratšej ako 15 dní, je záver súdu o využití práva tzv. straty výhody splátok veriteľom v rozpore so zákonom a v nadväznosti na to záver o neúčinnom zosplatení úveru, správny. Vzhľadom na skutočnosť, že k zosplateniu úveru došlo v rozpore so zákonom, bola tak postúpená na žalobcu pohľadávka, ktorá sa nestala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a tým neboli splnené podmienky platného postúpenia práv zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 17 zák. č. 129/2010 Z.z.“ Rovnako súd dáva do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 13Co/104/2019 zo dňa 25.02.2020.

40. Nad rámec súd uvádza, že aj keby nezamietal žalobu z dôvodu nedostatku vecnej legitimácie žalobcu, nemohol by žalobe vyhovieť, a to z dôvodu premlčania pohľadávky žalobcu, ktoré žalovaná namietala. Pri posudzovaní uvedeného premlčania je pre súd relevantným, že v prejednávanej veci ide o spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ZoSÚ, pričom súd zistil, že predmetná Zmluva (Zmluva o úvere

dostupná pôžička zo dňa 2.7.2012 - čl. 46) neobsahuje riadne obligatórne náležitosti, konkrétne, že neobsahuje v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ správne uvedenú celkovú čiastku, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť. V zmluve je uvedená iba poznámka, že "celkovú čiastku úveru predstavuje súčet úveru a celkových nákladov spojených s úverom". Tu súd uvádza, že zákonom požadovaná náležitosť zmluvy je uvedenie „celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť“, a nie uvedenie „celkovej čiastky úveru“, čo je úplne iný termín a tomuto zodpovedá suma 6.200,- eur. Okrem toho, z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. j) ZoSÚ (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy) je zrejmé, že zákon vyžaduje tento údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, uvedením konkrétnej sumy v správnej výške. Predchodca nenaplnil jednak podmienku, že by údaj o celkovej čiastke bol uvedený v konkrétnej finančnej sume (tak aby spotrebiteľovi bolo na prvý pohľad zrejmé, akú celkovú čiastku bude musieť v súvislosti s čerpaním úveru zaplatiť a mohol sa tak zodpovedne rozhodnúť, či taký úver chce, alebo nechce čerpať), ale ponecháva výpočet tejto sumy na spotrebiteľa, a súčasne ani po výpočte spotrebiteľ nedospeje k správnej výške tohto údaja v zmysle ZoSÚ. Súčet úveru a celkových nákladov spotrebiteľa, na ktorý odkazuje pri špecifikácii položky predchodca žalobcu v Zmluve je totiž vo výške 10.429,95 eura (6.200,- eur + 4.229.95 eura), avšak dlžník má v zmysle Zmluvy plniť 72 mesačných splátok po 154,07 eura. Zo Zmluvy tak vyplýva povinnosť žalovanej uhradiť žalobcovi celkom sumu 11.093,- eur, ktorá suma tak mala byť v Zmluve správne uvedená ako celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť. Spotrebiteľská zmluva musí obsahovať všetky v zákone stanovené povinné náležitosti, a to prehľadným a jednoznačným spôsobom, tak aby bol spotrebiteľ jasne informovaný o rozsahu svojej povinnosti, pričom celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť predstavuje náležitosť, podľa ktorej spotrebiteľ posudzuje rozsah svojej konečnej platobnej povinnosti, a ktorá vzhľadom na jej charakter môže ovplyvniť rozhodovanie spotrebiteľa o čerpaní, či nečerpaní daného úveru. Keďže v Zmluve nebola správne uvedená celková čiastka, ktorú je z nej spotrebiteľ povinný zaplatiť, keď zmluva nesprávne obsahuje nižšiu čiastku, má súd za to, že táto náležitosť nie je v Zmluve obsiahnutá riadne a teda je absentujúca. Z uvedeného dôvodu je potom úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ bezúročný a bezpoplatkový, spotrebiteľka nebola povinná uhradiť predchodcovi žalobcu žiadne úroky ani poplatky. K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a N. Z., súd uvádza, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nevytýkal absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale neuvedenie údaja o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, ktorý je ako náležitosť zmluvy o úvere upravený nielen v zákone č. 129/2010 Z.z., ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údaja o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov.

41. Uznáním dlhu zo dňa 30.6.2015 žalovaná uznala svoj dlh voči predchodcovi žalobcu vo výške 6.020,14 eur, ktorý sa (mal stať) splatným 21.5.2015. Súd uvedené uznanie dlhu nemôže považovať za platné. Súd v konaní dospel k záveru, že žalovaná v čase podpisovania uznania dlhu nemohla byť dlžná predchodcovi žalobcu sumu, ktorá bola v uznaní špecifikovaná (6.020,14 eura) a to z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, ktorý zásadne ovplyvňuje prepočet celkovej dlžnej sumy, keď všetky sumy, ktoré boli do daného okamihu uhradené na úroky a poplatky musia byť započítané iba na istinu, keď banka nemá na žiadne úroky ani poplatky právo. Súčasne v uznaní dlhu figuruje suma, ktorá sa nemohla stať splatnou pred týmto uznaním, z dôvodu vyššie špecifikovaného nezákonného zosplatnenia. Uvedený úkon uznania dlhu uskutočnený spotrebiteľom za okolností špecifikovaných žalovanou a nesporovaných žalobcom (listina jej bola zaslaná bankou iba na podpis spoločne s predžalobnou výzvou s výstrahou súdnym konaním a exekúciou bez bližšieho poučenia o jej právnych dôsledkoch) aj s poukazom na dané nedostatky (uznávaná nesprávna - podstatne vyššia suma, ktorá je nesprávne označovaná za splatnú) nemôže súd považovať za platný právny úkon. Uvedený úkon aj s poukazom na dané súvislosti súd považuje za rozporný s dobrými mravmi a za klamlivú obchodnú prax veriteľa (§ 7 ods. 2 písm. a) ZOOS), ktorou primäl spotrebiteľa k uznaniu dlhu, ktorý v skutočnosti v uznanej podobe neexistoval, o čom si veriteľ musel, alebo vzhľadom na svoje postavenie odborného subjektu pri vynaložení odbornej starostlivosti mal byť vedomý. Takýto úkon ako absolútne neplatný tak nevyvolal žiadne právne účinky, a preto ani nemal vplyv na premlčanie nároku. Keďže medzi žalovanou a predchodcom žalobcu bolo dohodnuté plnenie v splátkach, v zmysle § 103 OZ začala plynúť premlčacia

doba jednotlivých splátok (trojročná) odo dňa ich splatnosti, t.j. posledná splátka, splatná podľa Zmluvy dňa 7.7.2018, bola premlčaná uplynutím dňa 7.7.2021. Keďže žaloba bola na súd podaná až dňa 12.12.2022, je zrejmé, že nárok je v celom rozsahu premlčaný a nebolo by možné ho žalobcovi priznať ani v prípade, ak by disponoval vecnou legitimáciou v konaní.

42. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

43. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

44. Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (1) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. (2)

45. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania súd aplikoval ustanovenie § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaná bola v konaní úspešná v celom rozsahu, keď žaloba bola zamietnutá pre vecnú nelegitimáciu žalobcu, a preto má žalovaná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. (výrok II. rozsudku). V konaní pritom nebol tvrdený a súd sám nezistil žiaden dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava (§ 355 ods. 1 CSP, § 357 písm. a), m) CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania, a síce ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) (§ 363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.